

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 603/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 202/2015-449, 7 Co 203/2015, 7 Co 204/2015 z 25. mája 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 225/2016 z 25. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), ako ja práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví označenými rozhodnutiami všeobecných súdov.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 50/2008, v ktorom sa ako žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Sťažovateľ v sťažnosti opisuje ďalší priebeh konania:

„Rozsudkom sp. zn. 9C/50/2008-376 súd prvej inštancie určil, že výpoveď z 2. novembra 2007 daná sťažovateľovi je neplatná a pracovný pomer sťažovateľa trvá. Sťažovateľ sa návrhom zo dňa 19.09.2014 domáhal doplnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11.09.2014, č. k. 9C/50/2008-376 o výrok na vyplatenie náhrady mzdy. Súd návrh sťažovateľa na doplnenie rozsudku uznesením č. k. 9C/50/2008-395 zamietol.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie sťažovateľa a žalovaného rozsudkom č. k. 7Co 202/2015-449, 7Co 203/2015, 7Co/204/2015 zo dňa 25. mája 2016:

Výrokom I odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 9.10.2013 č. k. 9C/50/2008-353 odmietol. Odmietnutie odôvodnil ust. 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Podľa § 202 ods. 3 písm.f) O. s. p. Odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena návrhu. Odvolacím dôvodom, ktorý sťažovateľ vymedzil v odvolaní sa súd vecne nezaoberal.

Výrokom II uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17.10.2014, č. k. 9C/50/2008- 395 potvrdil.

Výrokom III rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11.09.2014, č. k. 9C/50/2008- 376 potvrdil.

Proti výroku I rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ už za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. zastúpený advokátom v zákonnej lehote dovolanie. Dovolanie odôvodnil podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2Cdo/225/2016 zo dňa 25. mája 2017 dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu, že dovolanie je podľa

dovolacieho súdu neprípustné. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 23.06.2017.“

3. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s rozhodnutiami všeobecných súdov, pretože aj keď bolo rozhodnuté, že pracovný pomer s ním bol skončený neplatne, súdy nerozhodli o nároku na náhradu mzdy. Okresný súd vyzval sťažovateľa, aby návrh doplnil o presnú sumu požadovanej náhrady mzdy. Sťažovateľ na túto výzvu reagoval písomným podaním z 5. februára 2013, v ktorom uviedol, z akého dôvodu nemôže uviesť presnú sumu náhrady mzdy. Okresný súd preto rozhodol vo veci sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 9 C 50/2008 z 9. októbra 2013, ktorým určil, že výpoveď daná sťažovateľovi je neplatná a pracovný pomer sťažovateľa trvá. Pre sťažovateľa má úspech v spore „*horkú príchuť*“, pretože nebolo rozhodnuté o náhrade mzdy. Sťažovateľ sa snažil domôcť tohto nároku podaním odvolania a následne dovolania, ktoré však nevedli k požadovanému výsledku. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ obrátil so sťažnosťou na ústavný súd.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a rozhodol o nej takýmto nálezom:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2Cdo 225/2016 zo dňa 25. mája 2017 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na verejné prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo spravodlivého prejednávania jeho veci v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v Bratislave, rozsudkom spis. zn.: 7Co 202/2015-449, 7Co 203/2015, 7Co 204/2015 zo dňa 25.5.2016 v časti výroku, ktorým odmietol odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 9.10.2013, č. k. 9C/50/2008-353 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na verejné prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo spravodlivého prejednávania jeho

veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Cdo 225/2016 zo dňa 25. mája 2017 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave, spis. zn.: 7Co 202/2015-449, 7Co 203/2015, 7Co 204/2015 zo dňa 25.5.2016 v časti výroku, ktorým odmietol odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 9.10.2013, č. k. 9C/50/2008-353 zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania spočívajúce v nákladoch na trovy právneho zastúpenia advokátom.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie... b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva a slobody. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

8. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, ktorý nepochybne aj koncipoval samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručil napadnutý rozsudok krajského súdu z 25. mája 2016 a ani napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 25. mája 2017. Predloženie rozhodnutí všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje, je pritom v zmysle dikcie ustanovenia § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. Navyše je zrejmé, že ak sťažovateľ nepredloží ústavnému súdu napadnuté rozhodnutia, ústavný súd nemôže takéto rozhodnutia reálne posúdiť.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že v ústave, ako aj v zákone o ústavnom súde má ústavný súd presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania.

9. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010 a ďalšie).

10. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/2005 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na stále platnú zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to zvlášť, ak ide o osoby znalé práva (napríklad advokáta).

11. Vzhľadom na to, že sťažovateľ so sťažnosťou nepredložil ústavnému súdu napadnutý rozsudok krajského súdu a ani napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (predložil iba podané dovolanie z 19. septembra 2016, pozn.), bola sťažnosť odmietnutá pri jej predbežnom prerokovaní pre nesplnenie náležitostí predpísaných zákonom (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, pretože tie sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017